Kuldsepp nimetas wäga odawa hinna, ja talupoeg hakkas suure häälega naerma, jutustas talle, et see sõrmus soowisõrmus olla ja et ta enam maksta kui kõik sõrmused kokku, mis poes müüa oliwad. Kuldsepp oli kawal ja paha südamega mees, kutsus talupoja oma juure öömajale ja ütles: „Meest, nagu sina oled, öömajale wõtta, toob õnne; jää minu juure! Kellel niisugune kallis asi ühes on, see on tõeste tubli inimene.“ Ta talitas talupoega ilusaste, andis talle palju joodawat wiina juua ja meelitas teda libedate sõnadega. Kui aga talupoeg ööst magas, tõmbas ta tasakeste sõrmuse tema sõrmest ära ja pistis niisama tasa, ilma et magaja üles ärkas, teise niisamasuguse lihtlase sõrmuse temale sõrme.

Teisel hommikul ei jõudnud kuldsepp äragi oodata, et talupoeg reisima hakkaks. Ta äratas teda juba warasel tunnil ja ütles: „Sul on weel pikk tee ees. Parem on, kui sa waremalt minema hakkad.“

Nii pea kui öömajaline ära oli, läks kuldsepp ruttu oma tuppa, pani akna luugid kinni, et keegi midagi ei näeks, riiwitas toa ukse enese taga kinni, seadis end kesk tuppa, keerutas sõrmust ja hüüdis: „Mina tahan silmapilk sadatuhat taalrit.“

Waewalt oli ta seda ütelnud, kui taalrid sadama hakkas, kõwasid, haljaid taalrid, nagu koti suust, ja taalrid löiwad talle mööda pääd, õla ja käewarssa. Ta hakkas haledaste kisendama ja tahtis ukse poole karata, aga enne kui ta sinna jõudis ja lahti suutis teha, langes ta, weri igalt poolt wäljas, põrandale

maha. Aga taalrite sadamine ei jäänud järele, ja pea kukkus raskuse pärast põrmand alt ära ja kuldsepp kukkus kõige rahaga alla keldrisse. Pärast seda sadas taalrid ikka edasi, kui sadatuhat täis oli, ja wiimaks sai selle sao all kuldsepp surma, raha üle pää keha, et wäljagi ei paistnud. Kära pääle tuliwad naabrid sinna, ja kui nad kuldseppa raha all surnud leidsiwad, ütlesiwad nad: „On küll ka suur õnnetus, kui õnnistus suure hooga tuleb.“ Pärast seda tuliwad pärijad ja jagasiwad kõik oma wahel ära.

Waheajal läks talupoeg lõbusa meelega kodu ja näitas oma naesele sõrmust üteldes: „Nüüd ei wõi meil enam puudust tulla. Meie õnn on käes. Mõtleme oga hästi järele, mis peame enestele soowima.“

Aga naene teadis kohe nõu anda. „Mis sa arwad,“ ütles ta, „kas meie ei soowiks enestelle natuke põldu? Meil on ju teda wäga wähe. Meie põllu taga on tükk maad, mis weel tegemata on. Soowime selle enestele põlluks. Ta ei oke weel meie oma.“

„Ei see ei ole soowimise wäärtki,“ wastas mees. „Kui me ühe aasta tubliste tööd teeme ja meil õnne on, wõime me teda ehk osta.

Nad hakkasiwad tööle ja püüdsiwad terwe aasta otsa hoolega. Lõikus oli see kord õige hää, ja waata, nad wõisiwad põllulapikese omale saada ja raha jäi weel natuke ülegi.

„Waata!“ ütles mees, „põllulapike on meie ja soowimine ei ole ka weel ära raisatud.“

Eesti Kirjanduse Seltsi Kasuline Kalender 1880